

CURAJUL DE A NE TEME...
...de inima împietrită

PĂRINTELE MARIE-DOMINIQUE MOLINIÉ o.p. este un predicator neobișnuit, având un limbaj concret, savuros, plin de metafore, care atinge inima omului pentru a trezi inteligența credinței. Ars de focul iubirii lui Dumnezeu, el face parte din rasa acelora care ne conștientizează că noi nu avem altă ieșire decât adorația sau disperarea. Pentru aceasta e nevoie de curajul de a ne teme.

MARIE-DOMINIQUE MOLINIÉ

**CURAJUL
DE A NE TEME...
...de inima împietrită**

Traducere din limba franceză
de sr. Ioana (Cecilia Turc)

Sapiientia
Iași 2018

© Titlu original: *Le Courage d'avoir peur*, Cerf, Paris 1994

Redactor: pr. dr. Ștefan Lupu
Tehnoredactare, coperta: Iulian Gherghel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOLINIÉ, MARIE-DOMINIQUE

Curajul de a ne teme... ..de inima împietrită /
Marie-Dominique Molinié ; trad. din lb. franceză de sr.
Ioana (Cecilia Turc). – Iași: Sapiientia, 2018
ISBN 978-606-578-340-9

I. Turc, Cecilia (trad.)

2

Pe copertă: Caravaggio, *Martiriul sfântului Matei* (detaliu),
1600-1601 (Biserica „Sf. Ludovic al Francezilor, Roma).

© 2018 Editura SAPIENTIA
Institutul Teologic Romano-Catolic
Str. Th. Văscăuțeanu, 6
RO – 700462 Iași
Tel. 0232/225228
Fax 0232/211476
www.editurasapiientia.ro
www.librariasapiientia.ro
e-mail: slupu@itrc.ro

CUPRINS

TEMĂ: Lăsați-vă modelați de Dumnezeu	7
Noi nu credem, pentru că este prea frumos	9
PRIMA VARIAȚIUNE: Secretul evangheliei	12
Aristocrația păcătoșilor	14
Isus m-a privit	16
Lucrătorii din ultima oră	19
A DOUA VARIAȚIUNE: Legea și harul	23
Legea extazului	27
Harul este mai mult decât un extaz	30
A TREIA VARIAȚIUNE:	
Viața trinitară și spiritul de copilărie	33
A fi copil înseamnă a pierde controlul	36
Convertirea minții	39
A PATRA VARIAȚIUNE: Lux și sărăcie	43
Maternitatea Duhului Sfânt	46
Noi nu suntem importanți, noi suntem iubiți	48
A CINCEA VARIAȚIUNE: Înțelepciune obligatorie și nebunie facultativă	53
I. Curăția: gelozia Iubirii	55
II. Sărăcia: a ne recunoaște propria mizerie	57
Noi nu vom fi săraci decât în cer	62
A ști să ne cerem pâinea	66
III. Ascultarea: nebunia care protejează înțelepciunea	71
De la ascultare la caritate	73
IV. Dobândirea fericirii	76
A ȘASEA VARIAȚIUNE: Încercarea credinței și a umilinței	80
Să cerem iertare înainte de a ști pentru ce	84
Doar pasivitatea este infinită	88

A ȘAPTEA VARIAȚIUNE: Mănăstirea purificărilor	92
Implacabila Iubire.	94
Iubirea lui Dumnezeu provoacă teama de Dumnezeu . . .	97
Moartea, nebunia, disperarea.	100
A OPTA VARIAȚIUNE: Moartea omului vechi	110
Cele două abisuri de la capătul drumului	113
2 lei pentru vin	116
Moartea problemelor	120
A NOUA VARIAȚIUNE: Cele patru anotimpuri	123
Un sfânt este ca o catedrală sub apă	127
A ZECEA VARIAȚIUNE: Uleiul pe foc	136
Focul.	138
Obsesia Euharistiei.	142
Singura realitate mai presus de cuvinte: Euharistia . . .	146
Contemplativii în Biserică	148
A UNSPREZECEA VARIAȚIUNE: Orgoliul vieții	155
Spiritul de copilărie.	160
De ce să ne mortificăm?	164
A DOUĂSPREZECEA VARIAȚIUNE: Jocul milostivirii	172
Pentru a avea încredere trebuie să ne temem.	175
Pe ce ne sprijinim?	179
E foarte simplu	182
A TREISPREZECEA VARIAȚIUNE: Sărbătoarea nebunilor . .	186
Sfânta Fecioară și Cuvântul	188
Misterul mântuirii	190
Trebuie să devii nebun pentru a înțelege	194
A PAISPREZECEA VARIAȚIUNE: Cele trei suferințe	199
Răstigniți de bucurie.	201
Poarta care se deschide spre abis.	204
Suferințele iadului	206
Purgatoriul	208
A CINCISPREZECEA VARIAȚIUNE:	
În profunzimile Sfintei Treimi	210
Splendoarea vieții îndumnezeite	213

TEMĂ

LĂSAȚI-VĂ MODELAȚI DE DUMNEZEU

Dumnezeu nu încetează să ne deruteze¹, până când vom ajunge să-l vedem față în față. Sfinții sunt oameni care au acceptat o dată pentru totdeauna să se lase derutați: aceasta a devenit pâinea lor cea de toate zilele. Nu vă mirați că vă mirați: noi nu suntem la înălțimea doctrinei Bisericii; aceasta este inepuizabilă. Atunci ingenuncheați ca niște copii și spuneți: „Vorbește, Doamne, servitorul tău ascultă!”

Nu vă prefaceți, ci faceți-o într-adevăr. Pentru aceasta e nevoie de tăcere: nu de tăcerea materială (care este totuși necesară), ci de aceea a *ideilor*: nu trebuie să vă cramponați de micile voastre idei – mai ales dacă sunt mărețe –, ci să fiți ca niște copii care nu știu ce li se va spune.

Această carte trebuie luată în serios. Poate că Dumnezeu vrea să nu rețineți decât un singur cuvânt din toate aceste pagini: nu vă bateți capul cu celelalte. Trebuie să ne deschidem în fața luminii luând lucrurile în serios: când privim lucrurile spirituale într-un mod uman înseamnă că nu le luăm în serios...

Dumnezeu va trece în măsura în care voi, dragi cititori, veți crede aceasta: eu o spun precum Moise către evrei, în ajunul nopții pascale. Nu trebuie să gândiți: „Am citit deja destule cărți, știu ce vrea să spună aceasta”.

---

¹ Autorul folosește verbul *dérouter*, care, din perspectiva temei anunțate, înseamnă a ne abate de la drumul prin care ne-am îndepărtat de el pentru a ne atrage din nou la sine, pentru a ne converti (nota trad.).

Nu știm niciodată ce înseamnă o trecere a Domnului... Nu știm nici ce înseamnă viața creștină; pe teren *învățăm*: așteptăm mereu ceva nou, așteptăm să se facă tot mai multă lumină.

Capitolele acestei cărți nu urmăresc un plan anume, ci o temă cu mai multe variațiuni. Tema constă în aceste cuvinte: *lăsați-vă modelați de harul lui Dumnezeu, lăsați-l să lucreze în voi*. Nu sună foarte original, nu este foarte dificil de practicat, dar este foarte dificil de înțeles... vreau să spun, în felul în care ne cere să o practicăm.

Contrar a ceea ce se spune adesea, nu a pune în practică este greu în viața creștină, ci a înțelege. Dacă noi nu practicăm ceea ce ni se spune înseamnă că nu înțelegem.

Problema nu e de a fi puternic, ci de a primi lumina, a nu ne baricada împotriva ei sau a nu o evita cu abilitate.

A ne lăsa modelați de Dumnezeu nu e ceva banal. Pe măsură ce lumina sa pătrunde în noi, descoperim îngroziți din ce tenebre încercă să ne smulgă. Noi toți suntem eretici: greșeala este umană, deraiem la tot pasul. Problema nu este de a evita să deraiem, ci de a fi destul de flexibili pentru ca Dumnezeu să poată să ne repună de fiecare dată pe șine. Doar sfinții ajung la o astfel de suplețe, ei sunt singurii care extirpă în permanență orice erezie din inima lor.

Noi nu reușim să păstrăm echilibrul vieții adevărate; suntem ca niște copii care învață să meargă și care cad mereu. Încă o dată: nu este grav, atâta vreme cât accepțăm să fim repuși pe linia de plutire, dar dacă ne încăpătânăm, aceasta înseamnă moarte: împietrirea este diabolică... Recitiți secvența Liturghiei de Rusalii: toate relele de care cerem Duhului Sfânt să ne elibereze sunt erezii:

Lava quod est sordidum
Riga quod est aridum

Flecte quod est rigidum
Fove quod est frigidum
Rege quod est devium
Sana quod est saucium².

Drumul strâmt care duce la Viață nu este atât de greu de urcat, cât de *găsit* – este atât de mic, încât ris-căm pur și simplu să nu-l vedem: aici se află secretul împărăției cerurilor. În ce constă culpabilitatea noastră? În faptul că nu căutăm suficient lumina care ne-ar permite să-l descoperim; că persistăm în ideile încălcite și obscure la a căror renunțare ar însemna pentru noi cea mai profundă și mai radicală dintre umiliri.

Noi nu credem, pentru că este prea frumos

Situația reală în care suntem cufundați nu este o situație deplorabilă; este o situație magnifică, cu condiția să o privim în lumina lui Dumnezeu. Pentru noi este o situație lamentabilă și rușinoasă, dar pentru Isus și iubirea sa mântuitoare este glorioasă. Este suficient să-l iubim într-atât pe Isus, încât să ne bucurăm de gloria *sa* și, în consecință... de sărăcia noastră.

Atunci când comitem o greșeală, ce e mai grav nu este greșeala, ci scuzele pe care ni le aducem nouă înșine, interpretările pe care le facem pentru a o justifica. Aceasta ne scutește de a înțelege că refuzăm lumina: aici este adevăratul rău.

Nu trebuie să ne fie frică de dificultățile vieții, nici măcar de greșelile noastre; nu acestea ne împiedică

---

² Spală orice pată a sufletului,
Înlătură uscăciunea inimii,
Înmoaie inimile împietrite,
Încălzește-le pe cele reci
Și întoarce-le pe cele rătăcite,
Vindecă ce e rănit.

să-l găsim pe Dumnezeu. Să ne temem de ceea ce nu ne provoacă frică și care ne împiedică cu adevărat să-l găsim pe Dumnezeu: refuzul luminii, în mod mai mult sau mai puțin subtil, discret, politicos...

Dumnezeu are un program; el a prevăzut un remediu pentru toate. El poate să permită să apese mult timp asupra noastră obstacolul aparent al mizeriilor și al căderilor noastre zilnice; el se servește de acestea – iubirea lui Dumnezeu este mai fină decât noi și știe să se folosească de slăbiciunile noastre. Ceea ce ne împiedică *pe noi* să profităm de ele nu este abundența acestor mizerii, ci faptul că nu acceptăm „ca Dumnezeu să lucreze în noi” după voința sa.

Nu trebuie să avem o altă neliniște decât aceasta: „Îl voi lăsa pe Isus să acționeze?” Să ne convertim, să ne lăsăm convingși că lucrurile nu sunt așa cum ni le-am imaginat noi, că ele urmează un plan care nu este al nostru. Să lăsăm să pătrundă în noi această lumină; ea va alunga întunericul din noi. Ne va durea, e clar, căci cuvântul lui Dumnezeu este o sabie care pătrunde până la despărțitura sufletului. Este sarea care dezinfectează și purifică. Nu este deloc plăcut; aceasta provoacă revulsie, dar trebuie să acceptăm, căci numai astfel ne va fi bine! Va fi atât de eliberator!

Noi refuzăm să credem în această eliberare; *aceasta* înseamnă a refuza lumina. Din momentul în care începe să fie prea frumos, noi nu mai vrem să credem; lucrurile sunt mult mai ușoare decât vrem noi să credem – atunci ele devin foarte dificile pentru că în subconștientul nostru noi *vrem* să fie dificile. Noi preferăm lucrurile dificile, care flatează orgoliul nostru, lucrurilor ușoare și umiltoare (v. istoria lui Naaman Sirianul, *2Rg* 5,1-14).

Să-i cerem sfintei Fecioare să ne familiarizeze puțin câte puțin cu climatul său: noi, care nu suntem simpli,

să ne refugiem la umbra simplității *sale*, care nu prezintă nicio urmă de erezie pentru că nu are nicio idee proprie, pentru că nu pune nicio limită puterii și iubirii milostive a lui Isus. Pentru că noi nu știm să vedem lucrurile așa cum sunt, adică magnifice și tandre, să rămânem în preajma ei, temându-ne de ceea ce ar putea să iasă din noi și să-i cerem să ne învețe să ne deschidem ochii.

Să nu ne temem de ceilalți, de lume, de viață – să ne temem *de noi înșine*. Nu de ceea ce ne înfricoșează de obicei – slăbiciunea noastră, greșelile noastre, căderile noastre (acestea fac parte din natura umană); să ne temem de ceea ce Isus le reproșează apostolilor după învierea sa: „Voi aveți inima *împietrită*. De ce? Voi nu credeți că eu am înviat! Voi nu credeți pentru că este prea frumos: aici este greșeala voastră”.

Să cerem să nu ne încăpățânăm prea mult timp...